Under Societetsmasken.

(Forts. från förra numret).

Han var snart framme — spanande såg han sig omkring. Tvänne äldre damer passerade just öfver bron, en hvisslande kopparslagarpojke, en barnjungfru skjutande en korgvagn framför sig samt ledande en liten flicka.

Tre fjortonårsflickor, hvilka tycktes "skolka" och nu voro ute för att "ha' lifvat". En konstapel hvilken med långsamma,gravitetiska steg styrde kurs ner åt droskstationen.

Ännu kunde han ej upptäcka henne.

Klockan var kanske ej så mycket. Han vände på hufvudet för att af klockan i tornet på Oscarskyrkan förvissa sig om tiden, men kom i det samma så godt som i kollision med en ung dam, hvilken skyndade Narvavägen utföre.

Han kunde ej annat än stanna och hälsa. Själf kände han sig ytterst besvärad, men då man nära nog stöter ikull en bekant dam är det minst sagdt ens skyldighet att yttra några vanligt förbindtligt banala fraser.

Hon blef blodröd af förskräckelse, eller obehag af att blifva störd, hvilket var ej godt att säga.

Med ett litet nervöst skratt undrade hon om han ej fann vädret bra härligt?

Jo det var obestridligt.

Ja, nu började snön att smälta.

Ja-a den gjorde det.

Snart var det riktigt vår igen. Det var rysligt så tiden gick, man hann verkligen inte med den.

Han kastade då och då spanande blickar bort åt bron. Ännu ingen, hvilken skulle kunna vara Xantippa, kunde han upptäcka.

Jaså fröken var ute och gick i solskenet, skulle kanske ner åt stan?

Nej. Hon skulle upp til skansen.

Jo det var trefligt! Ponera att den andra kom medan han gick med den här lilla gåsen, hvad skulle hon tänka? Att han var en vanlig vivör naturligtvis. Bäst vore kanske att följa henne öfver Lejonslätten och så vända om igen. Hvilken fördömd otur!

Kanske fröken tillåter att jag följer med en bit? Det är verkligen bra skönt väder!

Ja-a det är det.

De gingo tysta en stund.

Hon grubblande öfver huru hon skulle kunna blifva af med honom. I denna stund afskydde hon honom! Han hade alltid ett sätt att se på henne, halft sarkastiskt, halft nedlåtande, som om han talat med en docka. Det var omöjligt att tala med honom och det fast hon trodde at det fanns — möjligen — lite tanke i hans stackars hufvud.

Det var ju en briljant tillställning den där hos generalkonsulns. Jag såg att fröken roade sig öfverlägset. Fröken är visst mycket road af dans??

Äh den där tonen hvad den retade henne.

Äh ja ibland. Hvad vill ni man skall göra? Tonen lät retlig.

Ja det var ett sannt ord. Hvad skall man göra. Absolut bäst naturligtvis att dansa, då lär man känna lifvet och människorna.

Men nu måste jag vända om. Tiden, denna tid som ni unga damer äro nog lyckliga att aldrig behöfva tänka på, medan vi stackars tjänstemän — Han ryckte beklagande på ena axeln.

Så skildes de.

Hon gick snabbt på fram till biologiska museet. Där stannade hon, tydligen hade hon glömt något — vände om —

Nej ingen bekant!

Med raska steg fortsatte hon tillbaka, men stannade ytterligt obehagligt öfverraskad. Alldeles framför sig såg hon samma person ifrån hvilken hon nyss skilts.

De måtte upptäckt hvarandra samtidigt. Bägge tycktes gripas af samma begär att vända och fly.

Bägge stannade dock, rodnande.

Han hade visst tappat sin näsduk under promenaden med henne, därför hade han vändt om. Kanske hon hade sett till den?

Nej, det hade hon ej. Men hon hade glömt sin portmonnä hemma.

Hon fick lof skynda sig.

Åter en liten nådig afskedsnick och så skildes de.

Ändtligen.

Där kom hans Xantippa.

Just så skulle hon se ut.

Han skulle stå och vänta tills hon vände igen, ty de hade kommit öfverens om att den, som kom först skulle gå fram och tillbaka på bron tills den andra kom och på så sätt skulle de förstå hvilka de voro, ty några märken eller andra igenkänningstecken ville hon ej vara med om.

"Xantippa" kom närmare och närmare. Det var tydligt att det var hon.

Han kände sig i alla fall lite besviken.

Tankarna hade gräft för djupa fåror i pannen och kring munnen hvilade ett bittert, hårdt drag.

Nå precis så hade han inte tänkt sig henne. Det varma och mjukt kvinliga samt mången gång barnsliga, som han tänkt sig finna hos sin Xantippa kunde omöjligt den där kvinnan ega något af.

Nu var hon alldeles framför honom, skulle han gå fram? Blicken i de dystra ögonen egde ej en gnista af hopp.

Men hans Xantippa hade dock sagt att: hur gammal hon än blef alltid hade man hopp om att någon gång träffa den, som man fann vara värd mera än andra. Hoppet om det goda, det lyckliga i lifvet ville hon aldrig mista. Lifvet var dock skönt, det var bara människorna som krånglade till och förstörde det för sig själfva och andra.

Nu var hon förbi. — Skulle hon vända?

Nej,med långsamma steg fortsatte hon.

Alltså inte hon!

Han drog ett djupt, lättande andetag och vände sig åt Strandvägshållet till.

Men där — — —

Det var då sannerligen som förgjordt,kom hon inte där igen!

Hon såg sig spanande omkring. Det ännu unga ansiktet såg gladt och ljust ut.

Egentligen hade han aldrig brytt sig om att studera det så noga men det var ovilkorligen ett visst något, han kunde ej säga hvad, som måste slå an. Det var kanske inte för inte som han visste att hon ansågs för "en farlig flicka."

Nu mötte hennes spanande blick hans iakttagande.

Hur kunde ett ansikt så hastigt förändra uttryck.

Det var som ett mörkt moln dragit öfver solen.

De stirrade stumma på hvarandra några sekunder. Så kom en oemotståndlig skrattlust öfver henne.

Han såg hur det kittlade och ryckte i mungiporna och kring ögonen.

Ohjälpligt, obetvingligt som en brusande vårström kom sedan skrattet, det var omöjligt att tillbakahålla.

Så småningom, stötvis, kom det fram — om han ännu väntade på att finna sin näsduk?

Han kände sig förvirrad och bortkommen. Hvad menade hon?

Han såg sig omkring. Ännu ingen. Kunde —? Äh nej! — Men för en gångs skull kände han sig förbryllad och bortkommen inför en kvinna.

Alltjämt skrattade hon.

— Förlåt mig, — men jag rår ej för det —! Det är så urkomiskt! — Här gå vi och leka kurragömma för hvarandra ute i sällskapslifvet, dolda under ja — gud vete hvilken sorts mask, och ni är öfverlägset kall och tillintetgörande kvick så att en sådan stackare som jag alldeles tappar bort hvad jag ville säga af pur förskräckelse. Under tiden skrifver ni bref fulla af känsla och fin uppfattning till en alldeles okänd, en som ni inte kunnat taga kuraget af, ty hon har aldrig sett er — tro de bägge.

Så stämma de möte en solvarm vårvinterdag, men stöta af en ohygglig slump på bekanta. Han är generadt artig, följer med en bit, för att blifva af med henne. Hon sjudande af förargelse och missräkning, medan hon lässas lyssna på hvad han säger.

Så skiljas de, för att träffas om några minuter, han har tappat sin näsduk, som stack ur rockfickan. Hon har glömt sin portmonnä — medan besagda föremål dinglar på hennes arm.

Bägge äro påtagligen ovana vid situationen och ifriga att blifva af med hvarandra, för att ändtligen få "träffa på" den de vänta på, den som de hvar på sitt håll har låtit blicka djupare in under själslifvets förlåten än hvad som är brukligt —.

— Så — ödet är obarmhärtigt — träffas de där bekanta igen. Men den rätta, den som de vänta på, den kommer ej!

Hon torkade bort tårarna,som kommit fram igenom skrattet.

Men så där är det i lifvet, man söker oftast hvad man ej kan nå, medan precis detsamma finnes midt framför en—så nära att man kan taga på det — men det ser man ej — det vill man ej hafva —, kan t. o. m. göra allt för att komma ifrån, precis som de två hafva gjort för att blifva af med hvarandra.

Hon höll upp ett ögonblick.

— Så säg då något! Förstår ni inte att jag är Xantippa, den Xantippa som ni är ute för att träffa.

Hon räckte ut handen och de hälsade på hvarandra, som om de nu för första gången sett hvarandra.

Sedan fortsatte de uf åt Djurgården där solen gaf färg och lif åt knotiga ekar och mörkskiftande furustammar. Och de två märkte för första gången att det gick bra mycket lättare att forma tankarna i ord, då man visste att den andra uppfattade Meningen t. o. m. innan den var uttalad, än att i ensamheten skrifva ner dem på det tunna papperet. Men så hade de ej längre den döljande societetsmasken utan tordes tänka och tala fritt!

DAMER ÖFVERALLT BRUKAR DET.

Bruket af Paxtine Toilet Antiseptic börjar bli allmänt i hvarje dams toiletrum i Minneapolis.

Det är ojämförligt för häfvandet af den obehagliga odoren från näsan, när den är angripen af katarr, för dess bot och för sära ögon, sår mun eller sår strupe i dessa fall har den ingen jämlike. Begagnad som en dusch i lokal behandling af könsliga åkommor är dess verkan omedelbar.

Mrs. L. M. Turlock skrifver: "Jag har aldrig förut begagnat ett så underbart rensande och helande antiseptic som Paxtine. Jag önskar att hvarje lidande kvinna skulle känna til det som ett lokalt medel för inflamation eller bulnad. Det har gjort så mycket för mig. Jag är säker om att jag aldrig vill utesluta det från min toilet."

Försäljningen af paxtine ökas stadigt, alldenstund såsnart en kvinna använder det och erfar dess värde talar hon om det till andra. Har ni försökt Paxtine? 50 cts hos apotekare För prof tillskrif The R. Paxton Co., Boston, Mass.

Tankspriddhet. Den kvinnliga läkaren på hemväg från en kvinnlig patient: — Det är förskräckligt, hvad man kan vara tankspridd ibland! Nu kommer jag som först ihåg, att jag lämnade min patient recept till en maträtt i stället för ett till medicin!

Alltjämt i tankar. Professorn, som nyss kraflat sig upp ur en lergrop: — Hm, hvad skulle jag egentligen där att göra?

Minnes-hjälpen. Nygifte mannen: — Skulle vi ha varit på den alpspetsen under vår bröllopsresa? Det kommer jag inte alls ihåg.

Frun: — Jo då, lilla älskling! Tänk efter litet! Det var där uppe vi gåfvo hvarandra 30 kyssar!

Det är mera katarr i denna del af landet, än alla andra sjukdomar tillsammans, och den blef intill de sista åren ansedd för obotlig. I många år förklarade läkarne den för en lokal sjukdom och föreskref lokala medel, och då de icke uppnådde tillfrisknande vid lokal behandling, förklarades den för obotlig. Vetenskapen har bevisat, att katarr är en konstitutionel sjukdom och derför kräfver konstitutionel behandling. "Hall's Catarrh Cure", fabricerad af F. J. Cheney & Co., Toledo, Ohio, är det enda konstitutionella läkemedel i marknaden. Det tages invärtes i portioner från 10 droppar till en tesked. Det verkar direkt på blodet och systemets slemhinnor. De tillbjuda ett hundra dollars för hvarje tillfälle, som icke kan kureras. Skrif efter cirkulärer och intyg. Adress:

F. J. CHENEY & CO., Toledo, O.

Säljes hos apotekare, 75c.

Hall's Family Pills äro de bästa.

HUR MAN SKALL FRIA.

(En amerikansk berättelse).

Där stå de framför mig — den man, jag älskar, och den, som älskar mig. Den man, jag älskar, presenterar sig för mina blickar, klädd i en sportskjorta, ridbyxor och nötta damasker,— medan den andra fotografien framställer en vacker man i frack och elegant pressade benkläder. Jag tror, att det var hans frack, som föranledde mitt afslag på hans frieri.

Han friade till mig en eftermiddag kl. 5 i mitt eget förmak. Vi hade diskuterat konserten föregående dag o. funderat på ett slädparti till följande dag. Han hade frågat mig, hvad jag tyckte om Sarah Bernhardt som Hamlet, och jag hade delgifvit honom mina åsikter rörande kvinnlig skådespelarekonst i allmänhet. Jag höll just på att berätta honom innehållet i en ny bok, jag höll på att läsa, då han böjde sig en bråkdel af en meter närmare och sade:

— Jag kom denna afton för att be er gifta er med mig, Marion. Ni måste veta, att jag älskar er. Vill ni bli min hustru?

Kan ni tänka er något mera konventionellt och ortodoxt och förskräckligt? Jag kände det, som om någon kastat ett glas iskallt vatten i ansiktet på mig. Jag hade alltid tyckt om mr Birmingham, och kanske, om han hade väntat tills vi sammanträffade på något ovanligt, och romantiskt sätt — i en hiss som råkat i olag mellan två våningar, eller på en ö eller något sådant — och hviskat några hastiga, vanvettiga ord eller till o. med blott sett på mig med en hastig, vanvettig blick — så kunde jag ha sagt "ja". Men i stället var hans förklaring så väl affattad, att den blef ytterst misslyckad. Jag hatade honom för att han kommit i uttrycklig afsikt att fria. Hans absolut oklanderliga frackkostym retade mig. Den absolut oklanderliga cylindern, som jag visste hängde på klädhängaren, retade mig ännu ytterligare. Äfven den absolut oklanderliga violbukett, han skickat mig denna morgon, föll mig i minnet och fyllde mig med djupaste missnöje.

— Nej, mr Birmingham, sade jag förargad, jag vill icke gifta mig med er eller med någon annan man, som nöjer sig med att lefva lifvet enligt en alldaglig jargon och under anförande af ändlösa kotiljonger.

Han såg förfärligt öfverraskad ut.

— Jag visste icke, att ni till den grad ogillade sällskapslif, sade han efter en liten paus. Ni dansar själf kottiljong, som ni vet. Icke sällan har ni anfört dem med mig, då jag träffat er på spelpartier och tebjudningar.

— Det är helt och hållet olika — förklarade jag kallt. Jag har plikter att fullgöra mot mig själf och mina föräldrars ställning. Men ni är en man, och ni är icke tvungen att ägna ert lif åt att tänka och säga och göra och höra konventionella saker.

— Jag tror icke att jag förstår er, sade han långsamt. Men jag förstår, att ni icke bryr er om mig, och ingenting annat betyder något. Jag klandrar er heller icke, om ni tror att jag är en sådan man, ni nyss beskref.

Sedan gick han utan att ens skaka hand med mig. Om han blott stannat och låtit mig förklara för honom — men hur kan jag önska, att han stannat, då frieriet af den man jag älskar var så utmärkt — — —

Jag var på besök hos en tant i Virginia, och han lärde sig landtbruk på en angränsande farm. Jag förälskade mig i honom första gången jag såg honom galoppera nedför vägen i den kostym, han bar på porträttet. Men jag kunde icke få reda på, om han brydde sig om mig eller icke, ty medan jag är orimligt rik, är han mycket fattig, och jag visste icke, om det berodde på likgiltighet eller pappas rikedomar, att han ej friade till mig — tills något inträffade, som gjorde det nödvändigt för mig att gifva honom en vink om, att pengar icke äro de enda saker jag bryr mig om.

Bäcken, som rinner genom skogen, hjälpte oss. Jag hade gått ut i skogen för att svalka mig, medan jag tänkte på Dick och undrade, om han tänkte på mig då plötsligt, midt under mina ljufva drömmar, en tafla, jag en gång sett, dök upp i mitt minne. Den kallades "En njutningsrik stund" och föreställde två barn, klädda i ljusröda blusförkläden, stående ända till vristen i en klargrön ström. Antingen det nu var titeln, som bländade mig, eller hettan, som dref mig därtill, vet jag ej, men inom ett ögonblick hade jag gjort de nödvändiga förberedelserna att följa dessa stygga, trefaldt välsignade, ljusröda barns exempel. Jag stod just i begrepp att börja min njutningsrika stund, då jag hörde knakande af kvistar, och tittande ut mellan grenarna, såg jag en man närma sig, och det just den man, som jag minst af alla önskade se i denna stund. Jag hade endast tid att placera mig själf på mina afkastade fotbekläddnader, innan han upptäckte mig.

— Hvad i all världen gör ni här? frågade han, skyndande fram till mig.

— Jag söker efter fyrväpplingar, sade jag stelt.

Klacken på en af mina skor var uppåtvänd och tryckte plågsamt mot min vrist.

— Men här finnas inga klöfverblad, och ni kommer att förkyla er till döds. Stig upp och sätt er här på trädstammen.

— Jag tänker icke stiga upp och sätta mig någonstans, utbrast jag beslutsamt. Jag ämnar stanna här många timmar, kanske hela dagen.

— All right! sade han, sättande sig ned bredvid mig. Jag stannar också. Kanske rökning kan hindra er från att förkyla er.

— Är icke er middagstid länge sedan inne? frågade jag. Jag ursäktar er gärna, om ni vill gå. Ni skall icke försena er för min skull....A.....aj!

Jag kunde verkligen inte hjälpa det. Den eländiga klacken borrade sig in i mitt kött.

— Hvad står på? frågade han oroligt. Är det en groda eller en spindel, eller hvad.

— Ingenting står på. Tror ni, att jag skulle sitta här helt lugnt, om jag hade en spindel? Jag kom att tänka på några bref jag måste skrifva.

— Skriker ni alltid, när ni påminner er korrespondens?

— Jag skrek icke. Jag gaf bara till ett utrop. Och jag önskar, att ni ville upphöra att plåga mig med frågor. Jag är sjuk och trött på att förklara allt möjligt för er.

—Någonting står på, sade han bestämdt. Är det hettan eller hvad? Kanske en nål sticker er? Eller kan ni ha vrickat er fot? tillade han oroligt.

— Jag plågas hvarken af hettan eller någon sjuk fot eller något annat, sade jag, nära att brista i gråt. Men jag vill vara ensam. Jag har försökt visa er det på ett fint sätt, men ni ville ej förstå vinken. Kan ni ej förstå, att en människa ibland kan ha lust att vara ensam, äfven om hon icke gör någonting särskildt?

— Jo, jag förstår, sade han långsamt, att en vanlig landtbrukares sällskap är långtråkigt. Emedan ni har nedlåtit er att vara vänlig mot mig, när ni icke haft något bättre att roa er med, så ursäktar det i alla fall ej min enfald. Jag föreställer mig, att det mycket ofta händt, att ni ej velat ha mig i er närhet.

— Ni vet, att ni ej har någon rätt att tala på ett så förskräckligt sätt, Dick, sade jag snyftande. Det finnes ej en timme på dagen, som jag ej saknar er,men ni är så blind för saker och ting, och ser ni inte, att jag ej kan tala med er, emedan jag er har.. emedan jag just gjort mig i ordning....att gå och vada i bäcken? Förstår ni nu?

— Jag skall gå bort och ställa mig bakom det där trädet, medan ni säger mig, hvad ni menar med att det ej finnes en stund, då ni ej saknar mig, sade han, flyttande sig närmare mig, utan att fästa minsta uppmärksamhet vid hvad jag sade om mitt bedröfliga tillstånd.

— Var så god och gå er väg och lämna mig ensam, svarade jag, utan att se på honom.

— Då ni berättat mig, hvad ni menade.

— Jag antager, att jag menade hvad jag sade. Och ni borde blygas öfver att draga fördel... — Menar ni, att ni alltid behöfver mig, liksom jag er?

Jag svarade ej. Jag skulle önskat snyfta litet mera, men jag kände, att, om jag öppnade min mun, skulle jag sjunga i stället. Så jag afstod från att öppna den.

— Älskling, sade han, knäböjande bredvid mig, menar du, att du är villig att gifta dig med en fattig man, som älskar dig gränslöst?

— Jag är icke villig att förlofva mig med någon som helst, medan jag är utan strumpor och skor, hviskade jag. Gå bort och låt mig taga dem på mig; sedan kan ni fria ordentligt till mig.

Då gick han bort och stod bakom ett träd, tills jag hade tagit på mig de där afskyvärda sakerna. Därpå kom han tillbaka och tog mig i sina armar. Och vi glömde alldeles bort, att ett ordentligt frieri varit nödvändigt.

Vi skola icke gifta oss förrän Dick blifvit rikare.

Han säger, att han skall gifta sig i sportskjorta, om jag vill det, men det skall bli ett eftermiddagsbröllop, så att han måste bära frack. Jag bryr mig icke heller det minsta om det. Ty jag vet, att jag gifter mig med min Dick, äfven om han bär mr Birminghams frack.

Nyt fra Norge.

Diamantbryllup fejredes 21 Oktober af Gaardbruger Færden og Frue paa Ringerike.

Sjømandshjem. Nylig afdøde Konsul Knap i Tønsberg har testamenteret en større Ejendom til Hjem for gamle Sjømænd og deres Efterladte.

Dødsfald. Konsul Frederik Hansen i Aalesund er død, 80 Aar gammel. Han har været en af Stedets mest fremtrædende Forretningsmænd og har indehavt en Række kommunale Tillidshverv; var jaaledes mangeaarigt Formandskabsmedlem og Forligskommisionær.

Kykkelsrudselskabet har indgivet Andragende om Tilladelse til at anlægge en 5000 Volts Ledning fra søndre Stabæk til Høvik og videre om nordre Høvik til Blommenholm med Afgreningslinie til Holtet. Herredsstyrets Erklæring herom er begjært.

Ejendomshandel. Gaardbruger Løken har solgt Gaarden Blikeland i Tomter til K. A. Skui for 34,000 Kroner, Med i Handelen følger en Del af Besætningen, Gaardsredskaber og Avling.

— Gaarden Mjærum i Hobøl, 340 Maal dyrket Mark og 1000 Maal vekslende Skog, er solgt til et Interessentskab for 28,500 Kroner og Omkostninger.

Begravet i et Sandras. Paa Tinosbaneanlægget, midtvejs mellem Notodden og Svelgfos, gik forleden et Sandras i en 12 Meter høj Skjæring. 3 Arbejdere blev levende begravet. Efter 50 Minutters intensit Arbejde fik man reddet de to, medens den tredje, en 18 Aar gammel Gut, var død. Hans Navn var Hagenæs fra Fejring i Akershus.

Fløttumguttens Indtægter. „Nidaros" har talt med en Mand, som har paahørt en Samtale mellem en Slægtning af Fløttum Gutten og en anden Mand. Paa Spørgsmaal om, hvorfor de ikke havde ladt Gutten tage imod det tidligere omtalte Engagement ovre i England, havde Slægtningen svaret, at de behøvede ikke det, for Gutten tjente mere hjemme. Der var ingen Dag, han tjente mindre end 15 Kroner, og der var de Dage, da han tjente fine 60 Kr. om Dagen.

Grubefald. Bygmester Tronsen fra Kristiansfund har i disse Dage solgt sine Kobber- Svovl- og Jernfelter paa Hitteren og Smølen til et større engelsk Firma. Kjøbesummen er ufsendt. En engelsk Sagkyndig, som har befaret Felterne, har udtalt sig meget rosende om dem. Ingeniør skal opsendes og Driften paabegyndes straks. Hr. Tronsen skal ogsaa for Tiden underhandle med et Selskab, antagelig udenlandske Kjøbere, om Afhændelse af endel Jernsandlejer, som efter sagkyndig Beregning skal indeholde omkring 10 Milioner Tons Jernsand. Kjøbesummen skal her dreje sig om en halv Million.

Kjøli Gruber. Fra Trondhjem meldes, at der er de bedste Udsigter til, at Driften ved Kjøli Gruber vil blive fortsat af et nyt Selskab eller ved Rekonstruktion af det gamle.

100 Aar fyldte den 21de Oktober Enkefru Malene Falck, født Harder, i Tromsø. Trods sin høje Alder er den gamle Dame rask og rørig, ser og hører godt og er fuldstændig aandsfrisk.

Forfatteren Johan Paulsen som i Sommer har opholdt sig i Bergen og i Gudbrandsdalen, vil om kort Tid ankomme til Kristiania for i nogen Tid at slaa sig ned der.

Husnød er der paa sinaa Bekvemmeligheder i Stavanger. Adskillige Familier med Børn har ikke faat Hus, og er derfor blevet boende i sine gamle Bekvemmeligheder, indtil de er blevet kastede ud, og har da maattet søge det Offenliges Hjælp for at faa Tag over Hovedet.

Ejdsvoldsmonumentet. Der arbejdes igjen for at faa istand Konkurranse om dette Monument, som man ønsker rejst til Hundredeaarsdagen for vor Konstitution. Ved den allerde forsøgte Konkurranse fremkom 32 Udkast, om hvilke Juryen erklærede, at ingen af dem kunde anbefales lagt til Grund for Monumentets Udførelse. Man haaber dog at formaa Gustav Vogeland til at give et Udkast inden den nye Konkuranse indkaldes, saa man mulig helt kunde undgaa denne.

Udgifter ved Stortinget 1906—07. Statskassens Udgifter ved Stortingsvalget i 1906 fes af det nu afsluttede Statsregnskab for 1906 — 07 at have udgjort 96,900 Kroner mod bevilget 105,000 Kr. Skyts- og Kostgodtgjørelse samt Lægetilsyn og Medicin for Stortingsmænd har medført en Udgift af 435,000 Kr. mod bevilget 340,000 Kroner. Til Lønninger til Stortingets Bestillingsmænd og til forskjellige Udgifter ved Stortinget (derunder Trykning) er medgaaet 239,800 Kroner mod bevilget 194,600 Kroner. Vedligehold af Stortingsbygningen har kostet 15,000 Kroner.

Vejret paa Oplandene er, hvad man paa en Maade kan kalde stadigt, skrives fra Tande. Enten raaklam Skodde eller højende Regnvejr Dag ud og Dag ind. Paa en Del Gaarde fik de berget Rugen, mens Vejret endnu var godt. Ellers staar Løen ude over hele Oplandet, og Udsigterne er fortvilede. Storslumpen af Turnipsen staar endnu i Jorden, og en Del Skuraan og Potetoptagning staar ogsaa igjen, da Arbejdet i det sidste har staat omtrent stille omkring paa Gaardene paa Grund af Vondvejret.

Brænderierne har nu indkjøbt adskillige Poteter; Prisen er forhøjet til Kr. 2.40 pr. Hektoliter for samt Poteter med et nogenlunde godt Stivelsesindhold.

Huru att fånga vilda djur. 40-sidig illustrerad giller-bok, afbildande 46 vilda djur i naturliga färger. Päls-djur-kalender, gevär- och giller-katalog, äfvensom priser på hudar och pälsvaror. Allt sändes portofritt för 10c i silfver eler frimärken. Fritt till den som säljer eller handlar med oss. Skrif till Fur Dept., N. W. Hide & Fur Co., Minneapolis, Minn.

FRITT!

Fick-Kalender för år 1908

med almanack och annotationsbok för hvar dag i året

vackert inbunden, innehållande fullständig Atlas öfver Första Staterna och dess besittningar (tillhopa 9 fint utförda kartor), sista folkräkningen, upplysning om postförbindelser, månskiften, mynt, mått, vigt, affärslagar m. m.

6 eleganta Bref-Vykort

från Sverige eller Finland samt ett fint Nål-Etui, innehållande 115 olika synålar af finaste kvalite, sändes

fritt och för intet till alla

som inom 20 dagar insänder 50 cents för 15 månaders prenumeration på "Svensk Familj Journal". Hvarje nummer innehåller från 16 till 20 sidor med korta intressanta berättelser och dikter samt utmärkta illustrationer m m., och bildar ett vackert komplett häfte.

Dessutom erhåller hvarje ny prenumerant som **extra premie**

En bok på 128 sidor,

innehållande en samling nya och intressanta berättelser af olika svenska författare.

Kom ihåg—En oumbärlig handbok för hvar dag i året, 6 vackra bref-vykort från gamla landet, som bl kan glädja vänner och bekanta med, ett vackert och nytigt nål-etui och derjemte en snygg bok med utmärkt lektyr samt en illustrerad tidning med goda bilder och berättelser. Allt detta sändes portofritt vid emottagande af **endast 50c** i money order eller frimärken.—Skrif samtidigt efter bokkatalog och liberala tillbud till agenter och prenumerantsamlare.

C. RASMUSSEN PUB. CO.

720-724 S. 4th St., Minneapolis, Minn.